

Enes BAYIR

SOKAK KÖPEĞİ

Eren hafif kilolu, kısa boylu ve güçsüz bir çocuktur. Eren köyde otururdu ve köyünde okul yoktu. Bu yüzden okumak için her gün şehre giderdi.

Yine bir gün okula gitmek için hazırlandı, servisine bindi ve okula gitti. Dersin başlamasına on beş dakikadan az kalmıştı. Aşağıya indi etrafta dolanmaya başladı. Biraz sonra zil çaldı hemen sınıfa koştu, sırasına oturup öğretmenini beklemeye başladı. Öğretmenleri geldi ders başladı. 7 saatlik okul süresi dolmuş, Eren ise acıkmıştı. Eren karnı aç bir şekilde zil çalmasını bekliyordu. Ve nihayet çıkış zili çaldı, Eren bir pastaneye gitti oradan bir simit aldı. Tam bu simidi yiyecek iken bir köpek gördü ve köpeğin aç olduğunu anladı, elindeki simidin yarısını köpeğe verdi. Halbuki evi köyde olduğu için evine dönerken daha da acıkacaktı. Bunu umursamadı daha sonra servisi beklemeye başladı.

Bu esnada iki tane çocuk onun yanına gelerek haraç almaya çalıştılar. Eren parasının olmadığını söyledi, fakat inanmadılar. İstemeye devam ettiler Eren ise parasının olmadığını tekrarlıyordu. Eren bunları söylerken yolunu kesen çocuklardan bir tanesi yanındaki bıçağı çıkartarak Eren'in boğazına dayadı. Bu esnada yoldan geçen bir adam bu durumu görerek hemen müdahale etti. Çocukların uzaklaşması ile birlikte Eren koşarak okul servisine bindi.

Ertesi gün Eren yine okul servisini beklerken dün yolunu kesen çocuklar yanlarına iki kişi daha alarak Eren'in parasını almaya çalıştılar. O esnada bir köpek havlaması duyuldu. Bu köpek Eren'in simidini paylaştığı köpekti. Köpek oradaki Eren'e saldıran çocuklardan birisinin ayağını ısırıldı. Çocuk bağırırken diğer arkadaşları korkudan uzaklaşmışlardı. Daha sonra köpek Eren'in yanına geldi. Eren köpeği sahiplenerek evine götürdü. Köpeği gören annesi köpeği gördüğünde bu köpeğin nerden çıktığını sordu. Eren başından geçen olayı anlatarak hiçbir iyiliğin karşılıksız kalmayacağını anlamış oldu.

Furkan DÖVÜŞKAYA

Buğra ARPALIK

OYUNCAK

Avni , uzun boylu , uzun saçlı ve yakışıklı bir dedektiftir. Bir de yardımcısı vardır. Adı ise Faruk 'tur. Faruk orta boylu, seyrek saçlı ve dedektiflikte acemiydi.

Bir gün Avni odasında kahvesini yudumlarırken kapı tıkladı. Avni kapıyı tıklatanın içeriye gelmesi için seslendi. İçeriye Faruk ve yanında bir kadın girdi. Avni Faruk'a çıkmasını söyledi. Bunun üzerine Faruk çıktı. Avni kadına ne olduğunu sordu. Kadın "Ben ve eşim bir çiftlik evinde oturuyoruz. Geçen hafta evlilik yıl dönümümüzü. Sağ olsun biriktirip bana bir kolye almış. Ben o kolyeyi düşürürüm veya başına bir iş getiririm diye kaldırdım. Ondan bir gün sonra rahmetli teyzemin kızı nişanlandı. Onun nişanına gittik. Hava kararmıştı. O yüzden direk yatmıştık. Ertesi sabah kolyeyi daha iyi bir yere saklamak için onu almaya gittim. ama bulamadım. Lütfen kolyemi bulun. "dedi. Avni ise "Merak etmeyin ben sizin kolyenizi bulacağım. " dedi ve ona bir kağıt uzatarak adresi ve telefon numarasını yazmasını istedi. Kadın adresi ve telefon numarasını kağıda yazdıktan sonra gitti.

Avni ve Faruk birkaç gün sonra kadını aradı ve oraya geleceğini söyledi. Ve adrese gitti. Kadın kolyeyi sakladığı yeri gösterdi. Avni ve Faruk hiç bir ipucu bulamadı. Faruk içinden "Aslında bura bir çiftlik evi. Hayvan hırsızı çok olur buralarda. Belki de onlar aldı. Ama yok yok, hayvan hırsızı gelse eve neden girsin. Yok hayvan hırsızı olamaz." dedi. Bu sırada " Hadi Faruk birde etraftaki güvenlik kameralarına bakalım." Dedi Avni.. Etraftaki kişilere sordular ve iki tane kamerası buldular. Birine baktılar ama görüntü olay yerini almıyordu. Son çareleri ikinci güvenlik kamerasıydı. Ona baktılar ve görüntü net olmasa da görüntü vardı. Avni, Faruk'a ne görüyorsun?, diye sordu. "Hiiiç" dedi Faruk. Avni gülümseyerek kadına "Etrafınızda 3-4 yaşlarında küçük kız çocuğu olan bir aile var mı? "diye sordu. Kadın ise "Evet komşumuz Feride Hanım'ın kızı Ela var. Neden sordunuz?" dedi. Avni " Galiba pencereniz açık kalmış. Kız da topu eve kaçmış, o da içeri girmiş, bu sırada kolyenin pırlıltısını görmüş ve bir şekilde almış, Sonra kolyeyi cebine koyup gitmiş olabilir" dedi. Faruk hayretle sordu: "Nereden çıkardın bunları?" Yerdeki çocuk tokası ve açık pencereden... diye cevap verdi.

Sonra beraber Feride Hanım'a gittiler. Ela'nın yerini sordular. Feride Hanım onun yukarıda olduğunu söyledi. Onun yanına gittiler. ve kolyeyi oyuncak ayıcığın boynunda buldular.

Şeyma ÇELİK

ORMAN

Orman dünyanın temelidir
Nesillerin evvelidir
İlk resmin mucididir
Şöyle ağaçlar tam bir esendir

Dalında misafir kuşlar
Çok büyüktür fırtınalar
Evler yıkılır ama ne çareler
Baş başa ümitler

Çiçek açar renk renk
Dalları süsler
Pelerini dönerek emer
Her gün bir şiir yazar

Kuş olur uçar göklerde
Ağaç olur durur yerlerde
Bak ne zararı var de
Kağıt kalem yapar verir bizlere

Osman Berat GÖKÇINAR KÜÇÜK ENES

İstanbul'da yaşayan Enes, siyah gözlü, siyah saçlı, biraz esmer, güzel yüzlü, dürüst, güzel sözlü, sakin, çok iyi bir çocuktur. Annesi vefat etmiş, babasıyla birlikte yaşıyordu. Babası da olmasaydı ne yapardı acaba? Bunun için Allah'a şükür ediyordu. Çünkü dışarıda babası-annesi olmayanlar da vardı. Bunu biliyordu. Fakat Enes, annesini çok özleyiyor, her gün annesinin mezarına gidiyor, onunla konuşup, başından geçenleri anlatıyordu.

Bir gün çok şiddetli yağmur yağdı ve annesinin yanına gidemedi. Bütün gün bunun üzüntüsünü yaşadı. Akşam babasına:

-Baba, bu gün annemin yanına gidemedim. Acaba annem üzülmüş müdür, kızmış mıdır? diye sordu, endişeyle.

Babası, uzun boylu, siyah saçlı, iri gözlü sert duruşlu ama yufka yürekli bir biriydi. Eşi hakkında konuşmayı pek sevmezdi. Bu yüzden garip bir sesle:

-Hiç olur mu evladım? Annen sana hiç kızar mı? Dedi.

Enes düşünmeye başladı, annesinin neden öldüğünü düşündü... Annesi bir gün trafik kazasında ölmüştü. Babası, annesi ve Enes Ankara'ya akrabalarının yanına gitmişlerdi. Tekrar İstanbul'a dönerken alkollü bir araç ters yola girmiş son hızla Eneslerin arabasına çarpmıştı. Enes'in kolu kırılmış, babasına ise pek fazla bir şey olmamıştı. Bu kazada en fazla yaralanan annesiydi. Kafasını cama çarpınca beyin travması geçirmiş, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmişti... Enes şoka girmişti.. Daha iki gün önce annesi ile birlikte mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşarken, şimdi annesiz kalmış, üzgün ve yapayalnızdı. Böyle düşünürken zil çaldı. Gelen arkadaşı Mücahit'ti. Mücahit:

-Enes, hemen gel, bak yağmur durdu. Arkadaşlar çok garip bir şeyler oldu diyorlar! dedi.

Mücahit çok heyecanlı birisiydi. O da Enes gibi 10 yaşındaydı. Orta boylu, uzun saçlı, mavi ve çukur gözlü, sarı saçlı, kepçe kulaklı bir çocuktur. Enes'i çok severdi, Ense de onu çok severdi. Bazen babasından izin alır onların evinde kalırdı, O da bazen Eneslerde kalırdı.

Enes durgun bir sesle:

-Acaba ne oldu yine? Hadi hayırlısı... dedi ve birlikte arkadaşlarının yanına gittiler.

Arkadaşları onları parkta bekliyorlardı, 3 kişilerdi; Onur, Mehmet ve Cumali. Onur, uzun boylu ,siyah gözlü, siyah saçlı, gözlüklü bir çocuktur. Mehmet orta boylu, siyah gözlü, kısa ve siyah saçlı, iri gözlü bir çocuktur. En çok nefret ettiği şey onunla dalga geçilmesiydi, arkadaşları ona sürekli Memoli der dururlardı. Cumali kısa boylu, sarışın, ela gözlü, çok güzel sözlü bir çocuktur.

Hepsi birden Enes'e:

-“Enes, mezarlıkta ne olmuş? Gel bir de sen bak” dediler.

1 saat yürüdükten sonra mezarlığa vardılar. Yağmur nedeniyle çıkan salyangozlara basmamak için ağır ağır ve zorlukla yürüyorlardı. Mücahit tam bir salyangoza basacaktı ki Enes hemen tuttu ve çekti ama birden aşağı yuvarlandılar .Onur sırtını mezar taşına çarptı bu yüzden biraz beklediler ama birden bir baktılar ki yan komşunun annesi Selma Teyze'nin mezarını kırmışlar! Hepsi çok üzüldü bunu nasıl telafi ederiz diye düşünürken bir de bakmışlar Enes'in annesi Aynur Teyze'nin mezarına gelmişler. Aynur Teyze ince, uzun boylu, iyi kalpli güzel bir insandı. Enes karşısındaki manzarayı görünce çok üzüldü ve gözünden minik minik damlalar düşmeye başladı. Mezarın taşı kırılmış, toprağı açılmış, çiçekleri solmuştu. Annesini düşündükçe daha çok ağlıyordu .Arkadaşları onu teselli etmeye çalışıyorlardı ama nafiye...Enes'in susacağı yoktu. En sonunda Cumali'nin aklına bir fikir geldi arkadaşlarına:

-Buldum! Dedi.

Onur:

-Ne buldun Cumali? Diye sordu.

Cumali:

-Şimdi biz Selma Teyze'nin mezarını da kırdık ya. İkisini birden tamir ettirelim. Dedi.

Enes:

-Aslında olur iki tane mezar taşı en fazla 300TL eder. Dedi.

Mehmet destek çıktı:

-Tamam o zaman hepimiz her gün 3TL biriktirelim. dedi.

Hep birlikte her gün 3TL biriktirmeye söz verdiler. Enes'in babası da yardım edecekti O 100TL verecekti,diğerlerinin babası da 25TL verdiler. Bizimkilere sadece 100TL kalmıştı.

Sonraki gün Enes annesinin mezarına gittiğinde birisi mezarı kazmıştı! Enes içinden acaba bunu kim yaptı? Diye geçiriyordu. Ama bir şey dikkatini çekti annesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kenarda paslı bir kürek ve kazma vardı. Enes bunları görünce etrafına bakmaya başladı. Etrafta kimse yoktu. Babasına olanları anlatmak için eve döndü.

2 haftanın sonunda 5 arkadaş 100TL'yi toplamayı başardılar ve bu parayı verip 2 tane mezar taşı yaptırıldılar. Hepsi çok güzel duruyorlardı ama Enes'in aklında hala annesinin nereye kaybolduğu vardı.

Derken bir telefon çaldı. Enes telefona baktı, karşıda esrarengiz, tanımadığı bir kişi:

-Eğer Aynur'u tekrar görmek istiyorsanız hastanenin arkasına gelin. Yoksa O ölür! Dedi ve kapattı. Babam ve ben çok şaşırılmıştık, acaba annem ölmemiş miydi? Babamın babasından kalma bir tüfeği vardı. Aklıma hemen o geldi bir silah çok işimize yarayabilirdi. Babasına hemen:

- Baba hemen dedemin tüfeğini alıp gidelim. dedi

Babası:

-Ama annen ölmüştü. Belki de bizi kandırmaya çalışıyorlardır. dedi

Enes:

-Haklısın baba ama yine de gidip bir bakalım, dedi. Bir araba vardı. Arabanın kapısı açıktı, içine baktılar ve torpido gözünde bir evrak vardı. Evraktaki bilgileri okuyunca şok oldular. Enes evraklardan pek bir şey anlamamıştı. Babasına:

-Baba ben bunlardan bir şey anlamadım. Ne yazıyor?

Babası heyecanla:

-Burada annenin ölmediği yazıyor Enes, dedi.

Enes çok heyecanlandı ve babasına sarıldı .İkisi birden çok sevindiler sonra babasının aklına bir şey geldi ve:

-Peki bu bir aldatmaysa? Bence hemen polise haber verelim .dedi.

Enes:

-Haklısın babacığım, dedi ve hemen babasının telefonundan polisi arayıp haber verdiler. Polisler olay yerine gitmiş araştırma yapıyorlardı. Bu arada Enes ve arkadaşları da oradaydı .Enes ağaçların arasında bir şey görüp, bakmaya gitti. Orada kimse yoktu ama bir not ve ayak izi vardı. Notta şöyle yazıyordu:

“Eğer anneni görmek istiyorsan Enes şu bilmeceyi çözmelisin:

Acil durumlarda işe yarar

Hop oturup hop kalkar

Hastalar üzerine yatarlar

Devamı Bir Sonraki Sayfada

Altına bakman çok işe yarar.

Acaba cevabı ne olabilir? diye düşünmeye başladı Enes. O sırada yanına Mücahit geldi. Enes'e:

-Enes burada ne yapıyorsun? Gel bak polisler bir iz buldu. dedi.

Polisler bir çizme izi bulmuştu bu iz büyük bir çizmeye aitti. Enes'e bu iz tanıdık gelmişti. Acaba bunu nerede görmüş olabilirdi ki? Sonra bunu nerede gördüğünü hatırladı !Bilmecenin yanındaki iz de bunun aynıydı. Bunu hemen polisler söyledi .Sonraki gün hepsi bu bilmecenin cevabını aradı biri serum dedi, biri hasta yatağı dedi...En sonunda Enes'in aklına mantıklı bir cevap geldi cevap Sedyeydi!" Hepsi bu fikre katıldı ve hastanedeki bütün sedyelerin altına baktılar .En sonunda Onur buldu ve diğer bilmeceyi okudu. Bu bir bilmece değildi bu bir haritaydı! Haritaya göre gitmeleri gereken yer eski, terk edilmiş bir fabrikaydı.

Oraya vardıklarında orada da bir not vardı. Notta:

"Buraya 100.000TL bırakmazsanız Aynur ölür!" Yazıyordu.

5 aile birlikte sadece 50.000TL toplamışlardı .Sonra kapı çaldı ve gelen muhtar Ahmet Bey'di.

Ahmet Bey 50 yaşlarında ,beyaz saçlı ,çok tatlı bir adamdı. Çocukları çok sevdi. Ahmet Bey elinde bir zarf tutuyordu. Zarfı uzatarak:

-Al bakalım Enes, bu para sizin, dedi.

Enes çok şaşırıldı .Ahmet Bey'e:

-Peki neden bu para bizim? dedi.

Ahmet Bey:

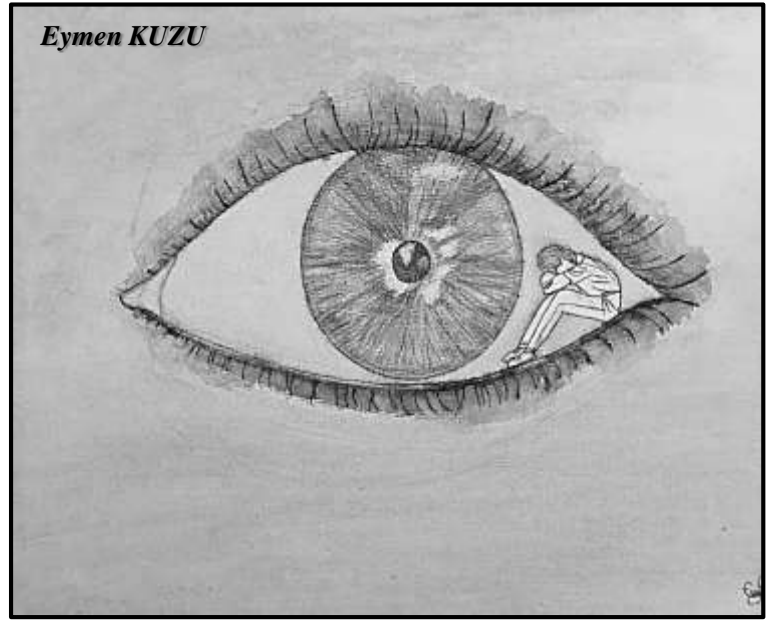
-Hani sizin 50.000TL paraya ihtiyacınız vardı ya. Bütün komşular seferber olup sizin için 50.000TL para topladık. Herkes hakkına düşeni ödedi, dedi.

Enes ne diyeceğini bilemedi kekeleyerek:

-Çok teşekkür ederiz Ahmet Amca. dedi ve Ahmet Bey'i gönderdikten sonra sevinçle içeri girdi.

İçeridekilere:

Eymen KUZU

-Parayı topladık artık annemi kurtarabiliriz! dedi ve parayı babasına verdi.

Babası:

-Tamam o zaman, haydi gidip annenizi kurtaralım! dedi ve arabaya bindiler.

Oraya vardılar ve parayı verip Aynur Hanım'ı alıp götürdüler. Polisler de yanlarında gelmişlerdi. O adamları polis alıp hapishaneye götürdüler ve parayı tekrar aldılar .Parayı seferber olan herkese tekrar verdiler ve evlerine gittiler. O zamandan sonra Enes herkese her zaman, her yerde başkalarına yardım etti ve bu böyle devam etti. Enes 30 yaşında ünlü bir doktorken bile herkese en büyük yardımı yaptı. Hayatlarını kurtardı.

Ömer Faruk GÖKOĞLAN

AYŞE VE ZEYNEP'İN ACI DOLU HAYATLARI

Günlerden bir gün bir aile varmış. Bu aile çok fakir ve acınacak haldeymiş. Bu aile dört kişiymiş. Anne, baba ve onların da iki tane kızı varmış. Bu kızların adları Ayşe ve Zeynep'miş. Bu iki kız anne ve babaları gibi okuma-yazma bilmezlermiş. O yüzden her gün camdan okula giden ve gelenlere bakıyorlarmış. Bu iki kızında ne giyecek bir ayakkabı ne giyecek bir pantolonları ve kazakları varmış. Sizce de acınacak bir halde değiller mi onlar. Mahalleliler yardım ediyormuş onlara. Onlar da böyle yaşamlarını sürdürüyorlarmış. Şimdi diyeceksiniz babaları çalışmıyor mu diye. Hayır, babaları iki yıl önce felç kalmış emekli olmadan. Onlar da fakir olduklarından tedavi paraları yokmuş o yüzden tedavi olamıyormuş. Tedavi olamadığı için de iyileşemiyormuş. Ve aile geçen her gün daha da fakir oluyormuş. E tabi mahalleli çok üzülüyormuş. Hele de Fatma Teyze. Şimdi siz Fatma Teyze kim diyeceksiniz. Arkadaşlar Fatma Teyze onların oturduğu evin hemen yanında oturuyormuş ve onlara çok üzülüyormuş. Onlara her gün yemek götürüyormuş. E tabi aile çok seviniyormuş hele de Ayşe ile Zeynep Fatma Teyze'ye ve onun yemeklerine bayılıyorlarmış. Ve gelelim Ayşe ile Zeynep'e. Onlar mahallede çok sevilen kızlardanmış. Kızlarda onları çok seviyormuş. Tabi o mahalle de çok fakir bir mahalleymiş ama o mahalleyi ayakta tutan şey sevgiymiş. Sevgi ile yaşıyorlarmış. O derece güzel bir mahalleymiş. O mahalleyi herkes çok seviyormuş. Çünkü oradaki insanlar birbirine çok iyi davranırmış. Günlerden bir gün Ayşe ve Zeynep'in babaları vefat etmiş ve ortada kalakalmışlar ve babaları vefat ettikten bir yıl sonra anneleri kızlarına "kızlarım artık kendinize bir iş bulun." demiş. Kızlar da annelerini kırmamış ve koyulmuşlar yola iş aramak için kendilerine.

Aramışlar, aramışlar fakat kendilerine bir iş bulamamışlar tam pes etmişlerken kendilerine bir iş bulmuşlar. Şimdi bu iş ne diyeceksiniz. Onlar peçete satıyorlarmış. Çünkü yaşlarının uyduğu tek iş buymuş. Hem onlar da çok seviyorlarmış bu işi çünkü bunu onlardan anneleri istedi. Ve onlar annelerini çok seviyorlarmış. Ve onun için canlarını bile verirlermiş o kadar çok yani. Gelelim mahalleye. Fatma teyze Halime'ye sormuş:(ha bu arada annenin adı Halimeymiş) "Halime kızlar nerede." demiş. Halime: "onlar kendilerine Allah'ın izniyle iş bulmaya gittiler." demiş. Fatma Teyze biraz sinirlenmiş "neden bırakıyorsun onları." demiş. Halime: " e ne yapalım teyze para lazım." demiş ve biraz duygusallaşmış ve Fatma Teyze onu teselli etmeye başlamış " tamam ama çok ağladın yeter." demiş ve Halime eve gitmiş ve bakmış evde tek, kızlar yok. Kendini çok kötü hissetmiş. Kızlar her gün sokaklarda, parklarda yatmışlar. Ama yine de birbirlerinden ayrılmamışlar. Çok para kazanmışlar. Sonra mahalleye gitmişler. Direkt evlerine gitmişler anneleri onları görünce çok sevinmiş ama yine de kazandıkları para 3-4 ay sonra bitmiş. Hepsi yine eski sefil hayatına geri dönmüşler. Yine mahalleli onlara onlar mahalleliye yardım ediyormuş ve bu hallerini çok seviyorlarmış. Sanki iş yaparken mahallelerini özlemişler. Ama onları özleyen biri daha var: anneleri. Anneleri onları alıp şöyle diyor: " ben bir daha sizden öyle bir iş istemeyeceğim." demiş. Kızlar annesine: " sus ne olur bizim kaderimiz böyleymiş anneciğim ne yapalım." demişler. O günden sonra mutlu mesut yaşamışlar.

Halime Beyza BİCEL PEYGAMBERİM

**Doğduğu ilk vakitte
Nur saçtı her yere
Bunu göremeyenler ise
Kahroldu her yerde**

**Kırk yaşında idi
Cebrail (a.s.) çıka geldi
Kâinatın nur yüzlü efendisi
Peygamber oldun dedi.**

**İnsanlığa yoldaş olan
Ümmetini her kötülükten koruyan
Bize İslamiyet 'i tanıtan
Gül kokulu peygamberim**

**Senin yolundan geliyorum
Adını sevgiyle anıyorum
Her gece rüyamda görüyorum
Canım peygamberim.**

Osman Berat GÖKÇINAR KAÇAK BİNA

Cüneyt Bey sarı saçlı, orta boylu zayıf birsiydi. O çok başarılı bir avukattı. Bu yüzden herkes işini ona getirirdi.

Yine bir gün bir iş almıştı bu davada 2 ay önce olan hafif bir depremin ardından yıkılan binada 5 kişinin ölmesi suçunun binanın müteahhidinin üzerine atılması sonucu açılmıştı. Müteahhittin adı Akif'ti.

Bu olayı araştırmak için Cüneyt Bey'e tam 2 ay verdiler. Bu süre içerisinde Akif Bey'in suçuz olduğunu kanıtlarsa manevi tazminat davası açabilirdi ama eğer bulamazsa Akif Bey için bir şey yapamazdı.

Sonraki gün olayı araştırmaya başladı. İşe işçilerden bilgi toplamakla başladı. Önce işçilerden Akif Bey'in yakın arkadaşı olan Murat'tan başladı. Murat'a "Akif Bey işini nasıl yapardı? İşini sever miydi?" gibi sorular sordu istediği cevapları alınca ise evine gitti sonraki gün mühendis Vedat Bey'in ofisine gitmek için erkenden yattı.

Sonraki gün gittiğinde Vedat Bey ofisinde yoktu bu arada oradaki bayan Cüneyt Bey'e isterse içeride bekleyebileceğini Vedat Bey'in 15 dakika sonra geleceğini söyledi. Cüneyt Bey içeriye geçti ve beklemeye başladı.

Beklerken belki bir şeyler bulurum umuduyla etrafı inceledi masanın üzerinde 30.000 TL'lik bir çek vardı, gözlerini biraz sola kaydırduğunda ise masanın üzerinde açık bir bilgisayar vardı. Ekranında bir e-posta vardı şöyle yazıyordu:

Sevgili Vedat Bey;

Size bir teklifim var. Bizim 4 katlı her katında üçer daire olan bir binamız vardı, o bina için bizden 13 ay istemiştiniz eğer o binayı siz 10 ay içerisinde bitirirseniz size ek olarak 30.000 TL vereceğiz. Eğer teklifimi kabul ediyorsanız bana e-posta gönderirseniz mutlu olurum.

E-postada bunlar yazıyordu bu Cüneyt Bey'i düşündürdü asıl suçlu Akif Bey olmayabilirdi. Tam bu e-postayı okumayı bitirmişken Vedat Bey geldi biraz korkmuş gözüküyordu. Bazı sorular sorduktan sonra Cüneyt Bey oradan ayrıldı.

Bir hafta bu konuyu düşündü oradayken aldığı notlara baktı ve bir haftanın onunda Vedat Bey'in ailesi ile iş hakkında konuşmak için Vedat Bey isteyken onların evine gitti.

Orada Cüneyt Bey'i Melek Hanım karşıladı Cüneyt Bey kendisini tanıttıktan sonra iş için Melek Hanım'la konuşması gerektiğini söyleyince içeri girdi. Ona "Vedat Bey işini sever mi?" sorusunu sordu. Melek Hanım "Hayır, pek sanmam evde sürekli işi hakkında söylenir durur. Geçen yıkılan bina var ya oraya taşınacaktık ama izin vermedi zaten bina 2 ay sonra da yıkıldı iyi ki taşınmamışız." dedi. Cüneyt Bey "Peki işlerini hiç aceleye getirir mi?" dedi. Melek Hanım "Hayır, O hep çok sakindir hiç işini aceleye getirmez" dedi. Cüneyt Bey istediği cevaplar alınca teşekkür etti ve çıktı.

Mahkeme günü gelmişti Akif Bey çok heyecanlıydı acaba Cüneyt Bey binanın yıkılma sebebini bulmuştur diye dua ederken Cüneyt Bey geldi. Hemen yanına gitti ve sordu "Acaba bulabildiniz mi?" diye sordu. Cüneyt Bey "Evet buldum şimdi biz içeriye geçelim siz sadece işi bana bırakın." dedi ve mahkeme salonuna geçtiler.

Cüneyt Bey mahkemede Vedat Bey'in 30.000 TL için işleri aceleye getirdiğini ve daha hızlı bitirebilmek için malzemenen çaldığını söyledi böylece Akif Bey'in suçsuz olduğunu asıl suçlunun Vedat Bey olduğu anlaşıldı. Akif Bey Vedat Bey'den şikâyetçi oldu ve bir tazminat davası açtı. Akif Bey bu davadan 45.000 TL kazandı Vedat Bey ise depremde ölen 5 kişinin vicdan azabıyla geceleri uyuyamaz oldu.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yılmaz KIRIKTAŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gözde KAYA

GÖRSEL DANIŞMAN

Ayşe NARİN

YAYIN KURULU

Ahmet KOCABAŞ

Münire EKİNCİ

Tuncay TUNCER

Saliha GÖÇMEN

Latife ERDEM

OKUL ADRES TELEFON

MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA